

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **L. N. T.**
bytem X
zastoupen JUDr. Bc. Marcelou Lafek, advokátkou
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2024, č. j. MV-152377-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2024, č. j. MV-152377-4/SO-2024, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 9. 2024, č. j. OAM-37656-15/ZM-2024, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku ve výši 9 800 Kč, a to k rukám jeho zástupkyně JUDr. Bc. Marcely Lafek, advokátky.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) zamítlo žalobcovu žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť mělo jeho pobyt za rozporný se zájmy České republiky (dále jen „ČR“). Žalobce do ČR přicestoval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, avšak během studia si požádal o zaměstnaneckou kartu. Dle správních orgánů tím obcházel kvóty na pracovní migraci z Vietnamu. Vycházejí z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), nedal soud v této věci správním orgánům za pravdu.

Skutková zjištění plynoucí ze správního spisu

2. Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 16. 8. 2023 do 30. 6. 2024. V tomto období se účastnil jazykové a odborné přípravy ke studiu akreditovaného studijního programu „Průmyslový design“, organizovaným Vysokou školou Báňskou – Technickou univerzitou Ostrava (dále jen „VŠB-TUO“). Ministerstvo ze sdělení VŠB-TUO ze dne 29. 7. 2024 ověřilo, že výuka přípravného kurzu probíhala každý pracovní den vždy 4 vyučovací hodiny denně. Žalobce se jí však účastnil velmi nepravidelně. V prvních 5 týdnech to bylo průměrně 2x týdně, následujících 5 týdnů se dostavil celkem 2x, od ledna do dubna 2024 se výuky účastnil průměrně 1x týdně. V květnu se účastnil pravidelněji, od června 2024 opět pouze 1x za 2 týdny. Průběžné texty plnil adekvátně k docházce velmi laxe. Příhlášku pro další vysokoškolské studium na Fakultě strojní VŠB-TUO žalobce nepodal. Dne 26. 6. 2024 žalobce podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní – jiné vzdělávací aktivity, které nejsou studiem ve smyslu § 64 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Řízení o této žádosti bylo vedeno pod sp. zn. OAM- 20321/DP-2024 a pobytové oprávnění za účelem účasti na kurzu českého a anglického jazyka na LINGUA SANDY s.r.o. bylo žalobci vydáno s platností od 22. 8. 2024 do 17. 7. 2025.
3. Dne 17. 6. 2024 žalobce požádal o zaměstnaneckou kartu. Pracovat hodlal jako dělník ve výrobě u zaměstnavatele Vodňanská drůbež, a.s.
4. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 20. 9. 2024, č. j. OAM-37656-15/ZM-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žádost zamítlo a zaměstnaneckou kartu žalobci nevydalo, neboť jeho pobyt na území není v zájmu ČR podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
5. Odvolání (obsahující obdobnou argumentaci jako žaloba) žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila (dále jen „napadené rozhodnutí“). Se závěry ministerstva se plně ztotožnila. V odůvodnění uvedla, že žalobce po roce od příjezdu na území požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici dělníka ve výrobě, pro které zaměstnavatel v EVPM vyžaduje jako minimální vzdělání základní + praktickou školu. V tomto případě se jedná o pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci, pro kterou by mu zaměstnanecká karta při podání žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji nebyla vydána, respektive by o ni nemohl požádat. Omezením objemu podávaných žádostí u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním Programu klíčový a vědecký personál dala Vláda České republiky najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli na území České republiky

za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Je zde zcela jasně definován zájem České republiky na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamské socialistické republiky pouze ve specifických profesích a omezeném počtu. V zájmu České republiky není, aby na její území přicházeli občané Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy.

6. Žalobce vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, tedy za účelem zvýšení úrovně svého vzdělání. Zamýšlený účel svého pobytu dosud nenaplnil (neukončil vysokoškolské studium). Po roce od příjezdu na území České republiky podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Lze konstatovat, že jeho další pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky.
7. Žalovaná rovněž uvedla, že nepřisvědčuje námitce žalobce, že není možné s odkazem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. dovozovat, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky, a aplikovat na tomto základě § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Pokud nemá Česká republika zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce, tím spíše tento nezájem trvá i v případě, že je o vydání zaměstnanecké karty žádáno cizincem, který byl na území České republiky přijat za účelem studia, a tento účel nenaplnil, po roce pobytu na území České republiky neúspěšně požádal o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem studia a o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování studijních aktivit, které nejsou studiem dle § 64 zákona o pobytu cizinců (účel jiné/ostatní), přičemž řízení není dosud pravomocně skončeno. Tímto způsobem by totiž bylo možné snadno obcházet omezení stanovená výše uvedeným nařízením vlády a popírat suverénní právo České republiky určit si, které cizince a za jakých podmínek na území České republiky přijme. Pobytové oprávnění za účelem studia, popřípadě absolvování studijních aktivit, které nejsou studiem, totiž není vydáváno cizinci proto, aby na území České republiky teprve zvažoval, zda bude skutečně studovat či se zabývat jinou činností, ale proto, aby studiem vzdělání v příslušném oboru získal, popř. aby úspěšně absolvoval vzdělávací aktivity a ty následně uplatnil v původně zamýšleném účelu pobytu. V daném případě bylo zjištěno, že žalobce si své povinnosti studenta plnil velmi laxně v kontextu se svou docházkou do výuky. Přihlášku k dalšímu studiu si nepodal. O prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia sice požádal, ale řízení o něm dosud nebylo ukončeno. Žalobce dosud úspěšně neukončil vysokoškolské studium a ani dosud úspěšně neabsolvoval studijní aktivity. Nicméně, žádost o vydání zaměstnanecké karty nebyla zamítnuta podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale byla hodnocena zejména pobytová historie žalobce (dosažení zamýšleného účelu pobytu) a předmět jeho žádosti v kontextu s právními předpisy, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí.
8. Na základě žádosti žalobce podané na zastupitelském úřadu v Hanoji mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za konkrétním účelem, tj. za účelem studia. Nic mu nebrání zamýšlený účel pobytu naplnit. Jsou-li však stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat úmysl státu omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků, v daném případě z Vietnamské socialistické republiky, a

akceptovat postup žalobce, a zjevně i dalších osob, které jednaly stejně a poté, co nenaplnily zamýšlený účel pobytu, podaly žádost o změnu účelu pobytu pro výkon zaměstnání vyžadující nízkou kvalifikaci. Je zřejmé, že žalobce dosud nenaplnil cíl zvýšit studiem svou kvalifikaci (vysokoškolské studium) a tu následně uplatnit, ať již v zemi původu nebo v České republice. V případě pobytů za účelem studia nemá stát možnost omezit počet vstupů za tímto účelem stanovením kvót, nelze však připustit, aby se využití této skutečnosti stalo efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci

Obsah podání účastníků

9. Žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
10. Nejprve vysvětluje, že na území ČR plánuje zůstat trvale, a proto v budoucnu požádá o povolení k trvalému pobytu. K jeho získání by ale při pobytu na území na základě pobytového oprávnění za účelem studia musela v ČR setrvat 10 let. V případě realizace pobytu za účelem zaměstnání postačuje pouze 5 let. Žalobce nehodlá v případě vydání zaměstnanecké karty své studium ukončit, naopak v něm chce pokračovat v jiném oboru. Současně je ale pro něj a jeho rodinu zdejší pobyt finančně velmi náročný. Proto se rozhodl požádat o zaměstnaneckou kartu, která jeho další studium nikterak neomezuje. Budoucí zaměstnavatel by mu upravil pracovní dobu, aby mohl studovat. V průběhu řízení nebyl správními orgány tázán na motivaci pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. K jeho úmyslům nic nezjišťovaly, nevyslechly jeho ani jeho zaměstnavatele a samy dovodily nesprávné závěry o důvodech pro postup, který zvolil.
11. Dále žalobce uvádí, že na území pobývá od srpna 2023. Dne 17. 6. 2024 podal žádost o změnu účelu pobytu na zaměstnání. Takovou změnu zákon nepodmiňuje plynutím doby jako v případě jiných účelů pobytu. Z toho důvodu není podstatné, jak dlouho po příjezdu žalobkyně žádost podal. Žalovaná tak nedovoleně rozšiřuje negativní podmínky nad rámec zákona. Její závěr je navíc nepřezkoumatelný, protože není zřejmé, jaká doba by byla akceptována jako dostatečná. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že by neplnil účel svého pobytu.
12. Správní orgány pochybily, pokud na základě Programu klíčový a vědecký personál a nařízení vlády č. 220/2019 Sb. dovodily, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR. Zmíněný dokument a nařízení vlády se totiž na žalobce nevztahují. Aplikují se jen u žádostí podávaných prostřednictvím zastupitelských úřadů. Zájem ČR vyložily správní orgány nesprávně a nepřezkoumatelně. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nevymezuje okruh svých adresátů na základě jejich státní příslušnosti, ale jednotlivými zastupitelskými úřady, resp. jejich obvodem. To znamená, že vietnamští občané, kteří dlouhodobě či trvale pobývají v zahraničí, mohou podat žádost v zemi, v níž pobývají, a to bez omezení kvótami stanovenými pro Velvyslanectví ČR v Hanoji. Přístup naznačený správními orgány, tedy nepřijímat vietnamské státní příslušníky na nekvalifikovanou práci, by byl hrubě diskriminační.
13. V posledku žalobce namítá porušení rovnosti před zákonem a zásady rozhodování skutkově podobných věcí shodně. Zástupkyni žalobce je totiž známo, že ministerstvo po celou dobu platnosti nařízení vlády č. 220/2019 Sb. dosud běžně vydávalo zaměstnanecké karty občanům Vietnamu, kteří na území ČR pobývali na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Od roku 2019 tak byly vydány stovky zaměstnaneckých karet

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

podaných stejným způsobem a za stejných okolností. Ministerstvo neodůvodnilo, co jej vedlo ke změně správní praxe.

14. Žalovaná navrhuje žalobu zamítnout. Ve vyjádření zejména rekapituluje nosné důvody napadeného rozhodnutí, které se s žalobními námitkami vypořádává. Žalobce podal k vyjádření žalované repliku, ve které však neuplatnil argumentaci nad rámec podané žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlížet z moci úřední, soud neshledal.
16. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s takovým postupem účastníci shodně souhlasili. Dokazování soud neprováděl, neboť si vystačil s obsahem správního spisu, z něhož vychází (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Posouzení věci soudem

17. Mezi účastníky se vede spor zejména o to, zdali správní orgány mohly vyvozovat zájem ČR na pobytu žalobkyně na území ČR za účelem zaměstnání ze stanovených kvót pro počet žádostí určených nařízením vlády č. 220/2019 Sb.
18. Soud předně uvádí, že skutkově a právně podobnými případy se zabývaly již různé senáty NSS, a to nejen v rozsudcích č. j. 1 Azs 158/2024-37 a č. j. 5 Azs 149/2024-56, ale dále i v rozsudku ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44 (dále jen „rozsudek č. j. 10 Azs 172/2024-44“). Ve všech odkazovaných věcech první, pátý i desátý senát NSS dospěly ke shodnému závěru. I s vědomím toho, že žalovaná s tam vyslovenými úvahami nesouhlasí a v dalších probíhajících případech usiluje o změnu vysloveného právního názoru prostřednictvím rozšířeného senátu, považuje soud ve shodě s žalobcem judikaturu NSS za bezrozpornou a současně i ustálenou. Proto i věc žalobce soud posoudil dle východisek, k nimž NSS v citovaných případech dospěl. Rozhodná je následující právní úprava:
19. Žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty, která je jedním z druhů povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Cizince opravňuje k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla za splnění dalších zákonných podmínek oznámena.
20. Žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. Pokud ale cizinec pobývá na území ČR na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu (§ 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Výjimky z tohoto pravidla na žalobce nedopadají.
21. Je-li žádost o vydání zaměstnanecké karty podána na zastupitelském úřadu, pak může mít na rozhodování o ní vliv omezení, k němuž vládu zmocňuje § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení „[v]láda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu“. Pokud by

cizinec žádost podal po dosažení stanoveného maximálního počtu, žádost by byla dle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců nepřijatelná.

22. Vláda na základě citovaného ustanovení přijala nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Na základě § 1 odst. 2 a přílohy č. 2 daného nařízení vlády je možné v rámci jednoho roku podat na zastupitelském úřadu v Hanoji 200 žádostí v rámci Programu vysoce kvalifikovaný zaměstnanec nebo Programu klíčový a vědecký personál. NSS v rozsudku č. j. 5 Azs 149/2024-56 zdůraznil, že *„tato kvóta byla stanovena pro konkrétní zastupitelský úřad, a nikoli pro státní příslušníky Vietnamu. Jsou-li k tomu splněny další zákonné podmínky, tito cizinci mohou podat žádost o vydání zaměstnanecké karty buď na jiném zastupitelském úřadu, nebo přímo na ministerstvu.“*
23. Žalobce v projednávané věci pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců. Nicméně se rozhodl, že účel pobytu změnil a požádal o vydání zaměstnanecké karty. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. [...] Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.“*
24. Co se týče důvodů pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty, § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, jsou-li dány důvody pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 zákona o pobytu cizinců [s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f) téhož zákona]. Mezi důvody nevydání tak patří i skutečnost, že *„pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“* [§ 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců].
25. Vycházejí z výše citované judikatury NSS a shrnuté právní úpravy, uvažil soud o věci takto:
26. Ministerstvo zamítlo žalobcovu žádost podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy pro rozpor pobytu žalobce na území ČR se zájmem ČR.
27. Zájem ČR je neurčitým právním pojmem, protože jeho obsah není na první pohled zřejmý. Předně je tedy nutné vyložit, co se zájmem ČR rozumí, a teprve poté lze posoudit, zdali pobyt žalobce na území tomuto zájmu odporuje. Při výkladu je zapotřebí zohlednit celkový smysl § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jakož i okolnosti jeho vzniku (přiměřeně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Výklad tohoto pojmu učinil NSS v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37. Soud jeho závěry pro přehlednost rekapituluje.
28. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění zakazovalo udělit dlouhodobé vízum, pokud pobyt cizince na území nebyl v zahraničněpolitickém zájmu ČR nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Zákon č. 427/2010 Sb. z tohoto ustanovení vypustil slovo *„zahraničněpolitickém“*. Důvodová zpráva k této změně uvádí: *„Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky.“*

Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky. “To znamená, že zájem ČR není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek.

29. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. ČR má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Obdobně tento neurčitý právní pojem vyložily i správní orgány, proto v tomto ohledu nejsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná. Je však otázkou, zdali lze specifikovaný zájem ČR na základě tohoto nařízení vlády dovozovat i v případě žádosti o pobytové oprávnění podané přímo v ČR.
30. Soud připomíná, že uvedený důvod pro zamítnutí žádosti, tj. zda pobyt cizince na území je či není v zájmu ČR, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky NSS ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, body 18 a 19, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, bod 10, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52, body 38 a 41). Nepostačuje existence informací, která mohou být podkladem pro systémové řešení, samotné však nepostačují pro rozhodnutí v individuálním případě (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021-44, bod 13, a ze dne 17. 7. 2023, č. j. 10 Azs 389/2021-46, bod 12).
31. NSS v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37 přitom dovodil, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR se promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinily správní orgány i v této věci. Podle NSS „[u]stanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o pobytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: „Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“ Ostatně z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu, přičemž v případě zaměstnanecké karty lze tuto žádost podat dle § 42g odst. 5 věty druhé přímo ministerstvu (o čemž ostatně není sporu)“ (bod 27 citovaného rozsudku).
32. Soud ve shodě s citovanými závěry opakuje, že žalobce pobýval na území ČR na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia a chtěl tento účel změnit na výdělečný postupem podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na něj tedy nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodal na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR. Ministerstvo tak zamítlo žalobcovu žádost podanou v ČR nezákonně s

odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji. Takový výklad nejenže přisuzuje nařízení vlády č. 220/2019 Sb. regulaci, která v něm není, ale současně nezohledňuje požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován (viz rozsudek č. j. 5 Azs 149/2024-56, bod 38).

33. Žalovaná na podporu svého stanoviska odkázala na rozsudek č. j. 41 A 23/2024-28. Jeho argumentace si však již byl vědom NSS v rozsudku č. j. 10 Azs 172/2024-44 (vydaném v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2024, č. j. 19 A 3/2024-32), v jehož bodech 28 až 31 se NSS s rozsudkem č. j. 41 A 23/2024-28 vypořádává, avšak bez akceptace jeho závěrů s výjimkou názoru Krajského soudu v Brně, podle kterého „[P]obytové oprávnění za účelem studia by se nemělo stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území České republiky. Proto ani v tomto případě by nemělo být odhlíženo od skutečností, které nasvědčují tomu, že cizinec svým jednáním zneužívá možnosti podat žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky, přestože by tak nemohl učinit na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Je však na správních orgánech, zejména pak na ministerstvu, aby v konkrétním případě prokázaly, že cizinec uděleného oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem studia zneužil v úmyslu získat zaměstnaneckou kartu a změnit tak i status svého pobytu ze studijního na pracovní.“ (bod 31 rozsudku NSS č. j. 10 Azs 172/2024-44). Navíc tento rozsudek následně v kasačním přezkumu neobstál, jelikož byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, přičemž NSS v tomto rozsudku setrval na „dosavadní ustálené a vnitřně jednotné judikatorní linii“ (bod 24 rozsudku).
34. Soud nepřehlédrl, že žalovaná zejména na straně 6 napadeného rozhodnutí naznačuje, že žalobce příliš neplní účel (studium), pro který mu bylo původní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Nicméně jelikož otázka (ne)plnění účelu pobytu nebyla důvodem pro zamítnutí jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu, soud se k ní nebude nijak vyjadřovat.
35. K ostatním žalobním bodům se soud vzhledem k výše uvedenému vyjadřuje již jen ve stručnosti.
36. Soud souhlasí s žalovanou, že v řízení o vydání určitého pobytového oprávnění žalobce nemůže úspěšně argumentovat, že pro ni bude výhodnější změnit účel pobytu na výdělečný, neboť díky tomu splní jednu z podmínek pro povolení trvalého pobytu na území dříve. Rozhodné totiž je, zdali žalobce splňuje zákonem stanovené podmínky pro vydání příslušného povolení k pobytu, a tedy zda neexistují předpoklady pro zamítnutí podané žádosti. Žalobce má sice pravdu, že může na území fakticky vykonávat různé činnosti (např. studovat i pracovat), vždy ale musí plnit hlavně primární účel, pro který mu byl pobyt na území ČR povolen. Ze zákona o pobytu cizinců neplyne, že by cizinec mohl disponovat více pobytovými oprávněními za různými účely.
37. Za nedůvodnou má soud i námitku, dle níž správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. S ohledem na důvod zamítnutí žádosti a zastávaný právní názor ministerstvo shromáždilo dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Lze zopakovat, že ministerstvo žalobci nevydalo zaměstnaneckou kartu proto, že dovodilo úmysl žalobce obejít kvóty pro migraci z Vietnamu za účelem výkonu práce na území ČR. Proto považovalo její další pobyt za

rozporný se zájmem ČR. Pokud by byl tento výklad ministerstva správný, soud by neměl správním orgánům v otázce zjišťování skutkového stavu co vytknout. Jelikož ale výklad správních orgánů byl v rozporu se zákonem, nemohla přezkoumávaná rozhodnutí obstát. V tuto chvíli pak nelze předvídat, jaký postup správní orgány zvolí v dalším řízení. Od toho se bude odvíjet i rozsah skutečností, které bude třeba v řízení zjistit a prokázat.

38. V obecné rovině se soud ztotožňuje s žalobcem v tom, že zákon o pobytu cizinců nepodmiňuje podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty určitou dobou, po kterou cizinec musí pobývat na území ČR, drží-li povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. To ale neznamená, že by správní orgány např. z krátkého časového úseku mezi přicestováním cizince na území ČR a podáním žádosti o změnu účelu pobytu nemohly dovozovat možnou snahu zneužít udělené pobytové oprávnění. Touto okolností by se správní orgány musely zabývat, pokud by v dalším řízení zaměstnaneckou kartu nevydaly dle § 46 odst. 6 ve spojení s § 46 odst. 1 větou druhou zákona o pobytu cizinců, což ale soud nemíní ani nemůže jakkoliv předjímat.
39. Důvodná není ani námitka týkající se nepřípustné změny správní praxe. Žalobce tento žalobní bod nijak nekonkretizoval a jen velmi obecně tvrdil, že jeho zástupkyni jsou známy stovky případů, které byly správními orgány posouzeny opačně. Žalobce ale na žádný takový případ konkrétně neodkázal (např. spisovou značkou příslušného řízení). Naopak, z aktuální judikatury správních soudů lze seznat, že správní orgány postupují obdobně jako u žalobce i u jiných cizinců (viz rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 23/2024-28, bod 80 a tam odkazované rozsudky).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

40. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto je zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož je stejnými vadami zatíženo i prvostupňové rozhodnutí a žádost žalobce bude třeba opětovně posoudit z hlediska splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty v podstatě komplexně, soud přistoupil i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). To znamená, že správní orgány v dalším řízení nebudou moci žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu podanou přímo v ČR zamítnout pouze pro rozpor se zájmem ČR vyjádřeným toliko kvótami podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji.
41. Procesně neúspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce naopak měl se svojí žalobou úspěch, a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu v celkové výši 9 800 Kč. Ty spočívají v:
- zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč,
 - odměně za zastupování žalobce advokátkou za dva úkony právní služby (za převzetí věci a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024],
 - náhradě hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4

advokátního tarifu).

Za podání repliky soud žalobci náhradu nákladů nepřiznal, neboť v ní neuplatnil novou argumentaci, která by měla na posouzení věci vliv. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. července 2025

Miroslav Makajev v. r.
samosoudce